

Janet Leigh, sempre la tendràs al cor

Toni Roca

Sempre/sempre tendràs al cor el nom i la presència, el record i l'amor de Janet Leigh, un altre personatge del Hollywood clàssic (clàssic a contar després de la Segona Guerra Mundial) que també desapareix. I per aquest camí, d'altra banda lògic i previsible, ens quedarem orfes i sense cap punt de referència a l'hora de pensar en el cinema. Després de músics gloriosos, Jerry Golshmit, Elmer Berstein o mites difícils de superar, Katherine Hepburn, Marlon Brando, per exemple, poca gent d'aquell cine viu i respira entre nosaltres. Així de

cop, en mans de la memòria i sense consultar llibre ni arxius, ¿qui resta de gent de rellevància?. ¿Glen Ford, vellet i ple de records?, ¿Richard Widmark, més sord, diuen que una tàpia allà al seu ranxo d'Arizona encara que en bona salut?, ¿probable Jack Palance, el rostre més dur, acer puríssim, però no n'estic segur?, ¿Kirk Douglas amb el cervell tocat i una mica ferit d'ala?, ¿Cyd Charisse ballarina eterna a *Party Girl* i que de forma fantasmagòrica he pogut entreveure el seu rostre com a secundària a telefilms?, ¿Mel Ferrer...?. Bé, Mel Ferrer m'és igual, mai fou res excepcional, quina enveja, mare meva, quina enveja!, de casar-se

amb la inoblidable per tants i tants conceptes, Audrey Hepburn, una altra que també ens va deixar massa d'hora i quan la seva cara d'àvia prematura era tot un homenatge obert a l'encís i a l'encanteri de dona, simplement, meravellós. ¿Podria continuar amb la llista?. No. Deixem-ho córrer.

Molts són els títols, moltes les pel·lícules protagonitzades per la intèrpret de *Coraza negra*, en companyia del que aleshores era el seu marit, Tony Curtis (¡home, un que també encara viu!). Però a l'hora, sembla que definitiva de la seva mort, tres són els films que ara puc, puc i vull evocar al llarg camí de la sempre traïdora memòria, *Els vikings*, de Richard Fleischer, *Psicosis* d'Alfred Hitchcock amb tota probabilitat la dutxa més famosa de tota la història del cinema i, a efectes de tancada i cloenda, *Scaramouche*, de George Sidney que, en certa manera, sempre m'ha semblat una mena de continuació de *Los tres mosqueteros*. Janet Leigh fou una ac-

triu típica i característica d'uns anys concrets, la dècada dels cinquanta, l'apoteosi del color i si aquest color era de la *Metro*, llavors la cosa adquiriria un aire més que notable. Llavors hi havia la seva figura, tan atrevida com audaç, el rostre agressiu, dur que amagava, no obstant, una tendresa i una dolçor digna de qualsevol de les nostres mares. O almenys així m'ho semblava quan aquell pobre (però menys, cal dir-ho) nin de postguerra que jo era es deixava seduir a un cinema de Palma o Barcelona també quan el setè art res tenia a veure amb aquest que tot just ara mateix es fa i es desfà. Però tractant-se de la Janet Leigh, hem de fer de forma obligada un punt i a part, en arribar el moment de parlar dels seus pits. Sens dubta els pits més extraordinaris i més bells que mai tengueren la seva ubicació en pantalla. Uns pits lluïts de forma espectacular a *Els vikings*, una de les grans pel·lícules del gènere de l'aventura acompanyada, una vegada més, Tony Curtis, Kirk Douglas, Ernest Borgine. De mirada enamorada i ulls que tot ho devoraven, al film de Richard Fleischer es va saber situar a l'alçada d'unes difícils circumstàncies. Cinta de nervi i vibració, insòlits paisatges d'Escandinàvia i una banda sonora que encara recordo gairebé a la perfecció. De *Psicosis*, no és possible ni just voler evadir-se. Ni de la seqüència de la dutxa tampoc. Terror sobre el terror i a l'entorn del terror, el director d'*Alarma en el expreso* va saber extreure el millor de l'actriu. Des de l'inici, quan ella mira plena d'avarícia una quantitat més que apreciable de dòlars fins a l'assassinat entre sang, crits, gemecs, un diabòlic ganivet que sempre recordaré i una música que penetra més enllà, molt més enllà, de la pell de l'ànima i de l'esperit. I *Scaramouche*. *Scaramouche* és la plenitud de la *Metro Goldwind Mayer*, de la utilització de tota una gamma de colors, verds, rojos, grocs, blaus, d'una intensitat física i sensual que omplí les pantalles de tot el món i l'altre dia, homenatge obligat, la pantalla del meu televisor. Inspirada en una novel·la de Rafael Sabatini. Amb Stesarth Granger, un altre mort, i Eleanor Parker (¿viu l'Eleanor Parker?). Janet Leigh, sempre la tendràs al cor. ■

